

служила като щерна, която се пълни съ дъждовна и снѣжна вода; споредъ казванието на старитѣ, водата въ нея даже и лѣтъ при най голѣмата жегга не прѣсхва. Отъ градището излиза една пжтека, наречена „Царева“; тя минава покрай „Царево кладенче“ и слиза близо до с. Трапчово, до една съборена черквица, която била посветена на Св. Петка. Види се, че тѣзи черквица заедно съ близкитѣ на Св. Илия и Св. Георги, принадлежали на единъ скитъ, който е съществувалъ по тѣзи мѣста и подчиненъ на Седларскитѣ манастиръ. Черквицата Св. Георги е отстранена отъ селото въ сѣверозападната посока; на около се намиратъ стари гробища и слѣди отъ едно старо заселище. Единъ отъ близкитѣ върхове се нарича Голѣмъ Св. Илия, а другитѣ Малкий Св. Илия. На западъ отъ селото намира се една мѣстность наречена Черковище.

Освѣнъ манастиритѣ и скититѣ, намирали се въ Сливенската Света Гора многобройни „осветени води“ (аязми). До нѣкои отъ тѣхъ сж се намирали черквици, посветени на нѣкой светецъ и по една кжщичка, която е служила за почивка на поклонницитѣ, които пияли вода или се къпали въ нея. Отъ манастирскитѣ времена до днесъ още се е угазилъ обичай, гдѣто ходи народътъ при тѣхъ на поклонение. С. Раковский, познатъ български писателъ, въ своето списание „Нѣколко рѣчи о Асѣню“, като споменува за Сливенскитѣ манастири, казва за събиранieto на поклонници при осветенитѣ води, че този обичай е по прѣдание прѣнесенъ и останалъ въ България още отъ Индия, гдѣто Индийцитѣ и до сега иматъ такива обожавани води. Това прѣдположение на Раковский произлиза отъ туй, че той билъ привърженикъ на истата Славяно-Индийската теория. На 9-ий Февруарий, въ денъ на Св. Тодоръ, събира се множество народъ отъ